

Silvatera

Laske lapsukesed
minu juurde tulla!

Nr. 15 ● 1992

Milline aastaag on kõige vallatum? Aga kõige ootusärevam? Kõige väsitavam? Milline aastaag on kõige asjalikum?

Ehk on kõige vallatum talv? Jäälilled aknaklaasil paistavad nii särtsakatena ja õuest tuppa tulnud laste põsed õhetavad suurest lustist. Vist ikka talv. Aga...

Olgu peale, ma ei pinni teid rohkem. Otlen ilma vigurdamata: kõige vallatum on sügis, kõige ootusärevam on talv, kõige väsitavam suvi ja kõige asjalikum on kevad. Nii.

Kevadel on käed tööd täis. Peab pungad üle lugema. Ta laseb päikesel oksti-oksakesi sõrmitseda, kõhnukesi ja priskeid pungi silitada, kiduraid julgustada ja haiget saanud lohutada.

Kevad ootab päeva, mil kapi otsast võetakse maha korv seemnepakikestega. Väärika pidulikkusega laotakse kogu see varandus lauale.

Salat. Redis. Porgand, lehtpeetersell ja juurseller. Suhkruherned ja supiherned. Spinat. Punapeet, loomapeet ja suhkru-

peet. Lehtpeet. Naeris ja kaalikas. Varajane kapsas ja hiline kapsas. Lillkapsas.

Soohl Midagi oleks nagu puudu. Ahaal Põlduba ja türgi uba on teises kohas. Ka nemad siia silma alla.

Tomat ja paprika kasvavad juba aknalaual kastikeses. Veel nagu midagi? Muidugi! Tippisibul. Küüslauk? Küüslauk sai juba sügisel mulda, lehetipudki nina välja ajanud. Kas nüüd sai kõik? Kuidas ma unustasin! Veel madal aster ja kõrge aster. Habeneelgid. Mungalilled. Gladiolisibulad. Aialilled ja saialilled, neiulilled ja peiulilled.

Vist läksin liialt hoogu. Aialillemelisi ei ole, neiulilli ka mitte. Neiusilmad on küll.

Sibullilled — lumi- ja muud kellukesed, tsillad, tulbid-nartsissid, kobarhüatsindid, pü-

vililled ja keisrikroonid, tiigerliiliad ja ... — on oma kasvukohas. Ahtalehine pojeng ja tavaline pojeng, maikellukesed ja kuutöverohud ootavad juurikate sees oma päeva.

Kevad on kange rehkendaja. Nii-nii mitu vagu porgandit. Ube, selgus, oli mullu liiga vähe, tuleb rohkem panna. Türgi ube ka. Lillkapsas läheb kõigepealt kasvuhoonesse ja alles taimedena peenrale. Varajane porgand ja osa sibulat läheb ka peenrale. Loomapeete sai möödunud aastal liiga palju. Tänavu peab selle arvelt suhkrupeeti külvama — saab piparkoogijaks paksu venivat siirupit keeta.

Lehtpeedil ei ole minekut. Punapeedil küll. Suhkru- ja supiherneest saab kumbagi üks pikk peenar. Kaalikas ja naeris kohe põllule. Redise ja salati peab ehk juba hommepäev kasvuhoonesse külvama...

Kuni kevad kevadeasju arutas, löid esimesed krookused lahti. Kevad oli rõõmsalt üllatunud ja muheles kelmikalt. Pais- tab, et asjalikkuse varjus pesitseb temas ka tubli annus vallatust. Nagu lasteski. Eks?

Onu K. E.

PIIBLISALM

VANA ON
MÖÖDUNUD,
VAATA, UUS
ON TEKकिनUD.
2 KOR. 5, 17.

Kuningatütar leiab lapse

Mooses oli alles pisike poiss.
 Ema armastas teda
 ja hoidis teda tihti süles.
 Isa armastas teda
 ja patsutas ta põski.
 Ode Mirjam armastas teda
 ja laulis talle lõbusaid laulukesti.
 Ka vend Aaron armastas teda
 ja kõditas ta tillukesti varbaid.
 Mooses oli neile kõigile väga kallis.

Selle maa kuningas, kus Mooses elas,
 oli kuri mees.
 Ta ütles oma teenritele:
 „Heitke kõik väikesed poisslapsed jõkke.“
 „Ei!“ hüüdis ema
 ja surus Moosesega veel tugevamini enda vastu.
 „Me ei luba iial last jõkke visata,“
 ütles isa.
 „Ei, ei luba!“ lisas Mirjam
 ja vennake raputas pead: „Ei!“

„Peidame lapse ära,“ ütles ema.
 Kuid väike Mooses ei tahtnud kogu päeva
 peidus olla — ta muudkui nuttis.
 Mirjam kartis, et kuninga sõjamehed
 kuulevad.
 „Kuss-kuss, vennakene!“ sosistas ta,
 kuid Mooses karjus seda kõvemini.
 „Mida me peaksime küll tegema?“ küsis Mirjam.

Teeme Moosesele kõrkjatest paadikese
 ja peidame ta jõe äärde
 roostikku,“ ütles ema.
 Nad punusid väikese tiheda korvi
 ja katsid selle pigiga,
 et vesi sisse ei pääseks.
 Ema asetaskorvi pehme padja.
 Siis tõstis ta Mooses-lapse
 tema uuele asemele.

Järgmisel hommikul vara — nii vara,
 et Aaron polnud veel ärkanud —
 võtsid ema ja Mirjam korvi, kus
 Mooses magas, ja läksid jõe äärde.
 Nad lasksid paadikese vette kiikuma.
 Kõrgekasvulised kõrkjad takistasid korvi
 vooluga kaasa liikumast.
 Ema jättis Mirjami valvama ja ruttas ise
 koju palvetama. Ta palus, et Jumal
 kaitseks nende last.
 Päike paistis soojalt. Puhus mahe tuuleke.
 Vesi õõtsutas väikest paati.
 Pisikesele Moosesele meeldis selline kiigutamine.
 Ta jäi sügavasti magama.

Mirjam peitis end jõeäärsetesse põõsastesse.
 Ta jälgis punutud korvikest,
 kui see vee pinnal sinna-tänna kiikus.
 Kuid mis see on? Keegi tuleb.
 Oil Oil Oil
 Seal tuli kuningatütar koos toaneitsitega jõe
 suplema.
 Kas ta märkab korvi?
 Äkki heidab ta Mooses-lapse jõkke?

Printsess tuli aina lähemale ja lähemale.
 Ta seisatus kaldal
 ja osutas väikesele paadile.
 „Mine too see siia,“
 ütles ta toaneitsile.
 Kuningatütar tõstis korvi kaane.
 „Ah, milline armas lapsuke!“ ütles ta,
 „Ma tahan teda päriselt endale.“

Mirjam tuli joostes.
 Ta kummardus printsessi ees.
 „Kas otsin lapsele hoidja?“
 „Mine,“ vastas printsess, „ja otsi keegi,
 kes hoolitseks lapse eest minu asemel.“
 Mirjam kummardas jälle. Siis jooksis ta koju
 nii kiiresti, kui vaid suutis.
 „Ema, ema! Tule ruttul
 Kuningatütar leidis Moosesega.
 Ta vajab talle hoidjat.
 Talle meeldis meie laps.
 Ta ei luba kellelgi poissi jõkke visata.“

Ema ja Mirjam kiirustasid jõe.
 Seal seisis kuningatütar, väike Mooses-laps süles.
 Laps nuttis — ta kartis võõrast tädi.
 „Võta laps ja kasvata teda minule
 ning mina maksan sulle selle eest palka,“
 ütles printsess.
 Ema sirutas käed lapsele vastu.
 Väike Mooses naeratas ja siputas heameelest.
 Printsess ütles emale:
 „Hoia seda last, kuni ta
 suureks kasvab.“

Ema võttis Moosesega
 ja kiirustas jalgrada mööda üles.
 Ta oli õnnelik, et võis oma lapse koju viia.
 Nüüd ei olnud vaja teda peita.
 Mirjam oli nii rõõmus, et keksis
 ja laulis heameelest
 Mooses naeris ja lalises omaette.
 Ka tema oli õnnelik.
 Isa ja vend ootasid neid.
 Vennake kargles üles-alla ja lehvitask Moosesele.

Kui nad kõik jälle kodus koos olid,
 põlvitasid nad tänupalveks
 väikese Moosesega hälli ümber —
 isa, ema, Mirjam ja vend Aaron.
 „Täname Sind, Jumal,“ ütles isa,
 „täname, et kaitseksid meie lapsukest.“

Päev, mil Natse mõistis imelist tõe

SEE JUHTUS Jaapanis, mägedes ja kirsside maal. 11-aastane poiss Natse istus kirsipuu all ja imetles oma uusi kingi. Ta oli just saanud uued tossud. Need olid sinised, peal punased ja valged triibud. „Nendega on tore mägedes ronida,“ mõtles ta.

Natse ei olnud kaua aega mägedes käinud, sest tema jalga ja veel mõned kohad olid autoavariis kannatada saanud. Ta pidi kaua haiglas lamama, mitu nädalat kipsis ja sidemetes olema. Paigal olemine nüristas ja tüütas, kuid õnneks oli Yoshi hakanud teda pea iga päev külastama.

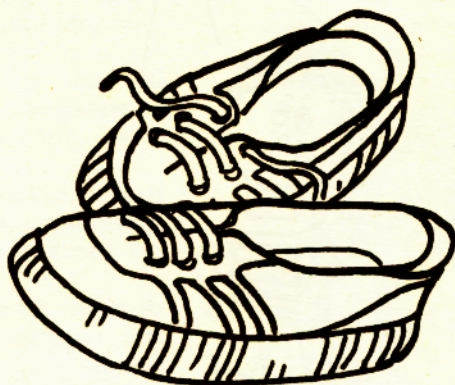
Yoshi oli Natse arvates juba mees — ikkagi kaheksateist! Just Yoshi oli juhtinud teist kokkupõrkes osalenud autot. Ise ta ei olnud peaaegu viga saanudki.

„Ühel päeval,“ alustas Yoshi sageli, istudes Natse voodi kõrval. „Ühel päeval ei ole siin maailmas enam avariisid, haiglasse sattumisi ega hirmu. Keegi ei sure enam. Keegi ei ole kiuslik, ei hülga sõpru. Keegi ei kurvasta. Kellelegi ei tiku nutt peale. On ainult ülekeev õnn ja imelised retked koos Jeesusega.“

„Kuidas sa ütlesid? Kellega?“ küsis Natse. Ta kuulis seda nime esimest korda.

Yoshi püüdis selgitada: „Jeesus tuli just niisugusest õnnelikkusest maailmast siia, avariimaailma, päästma inimesi sinna. Muidu oleks siin toimunud täielik häving. Jeesus oli ainus, kes oli päästetöödeks küllalt tugev, sest ka kurjus, avariide meister, on tugev.“

„Miks ta tahtis siia pääste-

töödele tulla?“ imestas Natse.

„Jeesus ütles kurjusele: „Minna armastan inimesi, sina aga vihkad. Võid minu peal oma musti tempe proovida, kuid jäta nõrgemad rahule!“

„Noh, kas Jeesus võitis?“ küsis Natse, silmad erutusest ümmargused.

„Võitis. Kuigi ta suri, kuid ta ärkas taas ellu. Tema pidi üksi võitlema, ehkki tema vastu olid kõik kurjuse jõud. Need püüdsid Jeesustki kuritegelikule teele ahvatleda. See ei õnnestunud. Kurjuse juhil ei õnnestu ahvatleda neid inimesi, kes varjuvad Jeesuse selja taha.“

Ega Natse ei saanudki hästi aru, aga Yoshile paistis päästmislugu olevat päevselge.

Tuli päev, mil Natse mõistis kuulnud jutustusi nii, nagu ta ei olnud mõistnud haiglas ja nagu ei mõistnud kirsipuu all mõtiskledes.

Nad turnisid sel päeval mägedes, Natse ja mõned ta koolivennad. Ka Yoshi oli nendega. Päris mäe tipus oli jää kevadpäikeses sulama hakanud. Veenired keerlesid mäe külge mööda alla ja

müksid väikesi kive liikvele. Väikesed kivikesed tõukasid suuremaid. Suuremad veel suuremaid. Poisid märkasid kivide liikumist. „Hei, eest ära!“ hüüdis keegi. Kõigil hakkas kole kiire. Kuid Natse ei saanud nii kiiresti kui teised, ta jalga oli veel nõrk. Hullempi, üks kivi tabas niigi vigast jalga. Natse kukkus.

„Yoshi-i-i!“ hüüdis Natse viimases hädas. „Yoshi, aita!“

Yoshi kuulis sõbra hüüdu ja jooksis tagasi. Kive veeres juba tihedalt. Hingeldades jõudis ta Natse juurde. Mida teha? Ta ei jaksata Natset kivide voolus kanda. Yoshi tegi, mis suutis — varjas Natse iseendaga. Õudse mürinaga tuli kive, üha suuremaid ja üha suurema hooga.

Kui varing lõppes, läks päästerühm Natset ja Yoshit otsima. Poisid leiti kivide alt. Yoshi ei hinganud enam, ta käed klammerdusid ikka veel Natse ümber. Natse ta keha varjus elas. Ta viidi haiglasse kontrollile, kuigi ei olnud eriti viga saanud.

Koolivennad tulid haiglasse Natset vaatama. Natse istus voodis, silmad selged ja suured: „Nüüd ma mõistan, kuidas Jeesus päästis inimesi. Ta varjas inimesi kivide eest, mis oleksid neid muidu tabanud.“

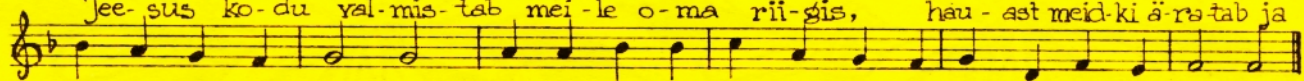
„Taevasa saatis Jeesuse jutustama taevasest armastusest, Jeesus saatis Yoshi minule samast armastusest jutustama,“ jätkas Natse vaikselt häälel.

„Ma kohtun Yoshiga sellel uuel maal, millest ta mulle alati jutustas.“ nuuksatas Natse. „Jeesus lubas tulla ja meid sinna viia.“

Doppo Marobu

In-gel tuu-le - kii-ru-sel las-kus al-la tae-vast. Suu-re ki-vi vee-re-tas ta
Ki-vi pea-le is-tus siis, hüü-dis pik-se hää-lel: „Jee-sus, tõu-se ü-les-se ja
Jee-sus, tae-va Ku-nin-gas, sur-ma-val-la või-tis, ju-ma-li-ku vä-e-ga Ta
Jee-sus ko-du val-mis-tab mei-le o-ma rii-gis, hau-ast meid-ki ä-ra-tab ja

ä-ra hau-a suu eest, suu-re ki-vi vee-re-tas ta ä-ra hau-a suu eest.
e-la i-ga-ves-ti, Jee-sus, tõu-se ü-les-se ja e-la i-ga-ves-ti!
hau-ast väl-ja as-tus, ju-ma-li-ku vä-e-ga Tä hau-ast väl-ja as-tus.
uu-e e-lu kin-gib, hau-ast meid-ki ä-ra-tab ja uu-e e-lu kin-gib.

KEVADPÄEV jõudis õhtusse. Koguneti ühisele õhtupalvele. Kõigi nägudel oli kevadpäikese jälgi ja — veel midagi.

„Milline päev...“ õhkas ema rahulolevalt ja istus isa kõrvale. „Päike sulatas lume nii kiiresti et... Küll on ilus aeg!“

„Mis imeline võim küll kevades on!“ imestas Timo. „Tegelikult on see vaid üks aastaaeg.“

„Seda küll,“ nõustus isa, „kuid milline! Tiina, mis sa arvad, miks kevad tundub nii erilisena?“

„Kevadel on pööraselt palju valgust ja päike paistab soojalt,“ arvas Tiina.

„Mina arvan, et kevade erilisus tuleb talvest. Talv on pikk ja külm. Ja kui pika pimedada talve järel tuleb kirgas kevad, on see hirmus vahva,“ lisas Timo.

„Jah, nii see on,“ ütles ema. „Neli erinevat aastaaega teevad meid õnnelikuks. Kui muud ei olekski kui valgus ja soojus, vaevalt oskaksime rõõmu tunda.“

„Kevad ja rõõm kuuluvad kokku,“ lausus isa ja avas Piibli. „Ma loen nüüd ühe päris kevadise teksti: „Olge ikka rõõmsad Issandas! Ja taas ma ütlen: olge rõõmsad!“

„Mõned inimesed arvavad, et Jumalat uskuda on väga sünge asi, et usklik ei saa mingil juhul rõõmus olla. Tegelikult on vastupidi. Kui Jeesus leiab tee südamesse, hakkavad seal linnud laulma

ja päike paistma. Talve järel saabub sinna kevad.“ Isa naeratas. „See on niisugune kevad, mis muudab näoilme. Näost kiirgab kevade sära.“

„Ja naeratus on vaat selline,“ ütles Timo ja vedas suu laiaks.

„Just nii! Supernaeratusega rõõmunägu! Kui süda on rõõmus, kisub ka nägu naerule.“

„Mõned usklikud on küll sünged,“ märkis Tiina. „Kui südames on kevad, ei ole põhjust mossitamiseks.“

„Ega usklik ei ole mingi teistmoodi inimene. Ka temal läheb mõnikord halvasti ja temagi meel on mõru nagu igal teisel. Tunded vahelduvad: vahel naerdakse, vahel nutetakse. Kuid kui elu on usaldatud Jeesuse hoolde, võib sisimas rõõmu tunda, ehkki on ebameeldiv päev.“

„Kuidas nii?“ imestas Tiina.

„Asi on selles, et usk Jeesusesse ei olene meie tunnetest,“ selgitas isa. „Tundugu kuidas tundub, kui me usume Teda, on Ta meie südames.“

„Ja seal on kevad,“ lisas ema.

„Ka kevadel on külmi ja vihmaseid ilmu, valgus võib siiski.“

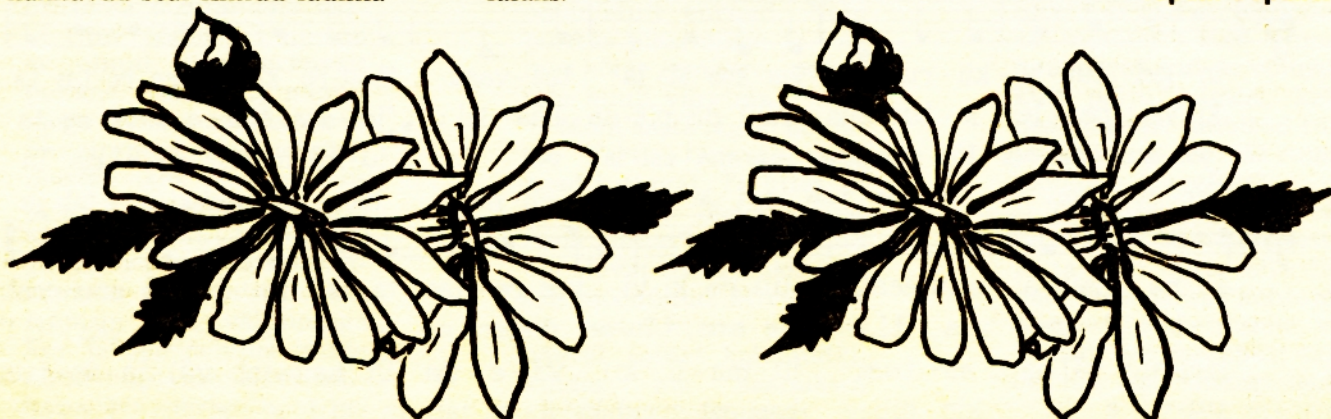
„Minu meelest on tore Jeesust uskuda,“ ütles Timo tasa. „Väga tore.“

„Olgem siis meiegi rõõmsad,“ lisas isa ja alustas laulu:

*On Piiblis öeldud kõigile:
olge rõõmsad Issandas.
Ma ütlen taas:
olge rõõmsad Issandas.*

Kogu pere laulis nii, et elutuba vappus. Jeesuse rõõm pulbitses südames ja kevadine näoilme tunnistas sellest.

Tapani Sopenen

MÄRTSIKUINE TUUL on pahur ja sorib riietes, otsides kohta ihu ligi pääsemiseks. Päike tahaks nagu kaaslaste üleannetust heastada, ujub pilve tagant välja, naeratab ja paistab mu selja soojaks.

Pikkamisi, esiotsa vaid vaevu märgatavalt, ilmuvad tuulde uued lõhnad. Raielangi lõkke suits! Suitsulõhn on õrnhabras nagu härmalõng. Nähtamatud suitsuviirud tantsisklevad tuules, iga järgmine puhang toob kaasa uusi.

Lank asub vist kaugel, minuni ei jõua ei mootorsaagide undamine, puude langetamise prantsatused ega metsaveotraktorite törin. Mets jätkab tavalist märtsikuu laulu.

Musträhn tärstab kuivanud männioks, luikab kõlava kutsehüüu ja ootab. Kas kevad vastab talle? Kindlasti vastab! Kui mitte täna, siis homme; kui mitte homme, siis ülehomme.

Ohest väga kaugest kevadest saadik pesitseb minus minu Põlenud Mets. Kolmkümmend viis aastat on möödas, kahjutule kohas on maapind ammu-ammu uue taimestikuga kattunud, uus metski peale kasvanud, aga minu sisemuses ei taha tulehaavad kuidagi paraneda. Kõik oleks nagu eile juhtunud.

Mind tõmbas sinna, söestunud tüvede ja söestunud maapinna riiki. Ma ei otsinud tules

TERE, KAS SA KUKKUSID VETTE?

„Tere, kas sa kukkusid vette?“ tahtis kitseke küsida, kuid sai veel sõnal sabast kinni. Vette kukkunuid ei paistnud olevat mitte üks ega kaks, neid oli hulgi. Puude vahelt langesid kraavi lõbusad päikesetriibud, päikesetriipudes sagisid naljakad loomakesed, pisut sisaliku moodi, aga kindlasti mitte sisalikud.

Kitsekese tarkus oli korraga otsas. Sisalikke ta teadis. Krokodillidest ei olnud ta midagi kuulnud. Ja ega need seabjad nii üleliia krokodillide moodi ka ei olnud, neid pidi mõtlema krokodillikes-teks. „Ema,“ vilksatas lahendus, „mul on ema, tema teab!“

„Jah aga, kus on ema? Ma ei ole teda pikka aega näinud,“ mölgutas nooruke metsakaunitar edasi. Tõsi mis tõsi — ta ei teadnud ise ka, mis ajast hääbusid suhted emaga. Vaid harukorral, ootamatus ohus, meenus ema. Ta oli harjunud ema pealt vaatama, kas on tarvis põgeneda või tohib paigale jääda.

„Siin me seiklesime koos vennaga, nüüd ei ole temast ammu teateid. Kord olevat teda nähtud kusagil kolmanda-neljanda metsa taga, vanade turbaaukude kandis,“ üritas mõttelõng edasi joosta, kuid lähenev auto peletas helged mälestused minema. Tu-

li jalgadele kõvasti valu anda. Kraavielu jätkus omasoodu. Maapinna vappumisega harjunud veeasukaid ei häirinud maantee-liiklus mitte üks põrm.

Kui kitsekesele oleks olnud aega ja tahtmist lombielu põhjalikumalt uurida, oleks ta üllatusest istuli vajunud. Ta oleks teada saanud, et tüütud sääsed sünnivad just siin, veepinna lähedal sibelevatest komataolistest kõverikest; et loomakesed, keda ta alguses vette kukkunud sisalikeks pidas, kuuluvad hoopis sabakon- naliste seltsi, nad on vesilikud.

Kitsekese vari heidutas korraks vesilikke, aga et neid rohkem ei häiritud, jätkasid nad parajasti hoos olnud mängu, paarikaupa ringi ujumist.

Loomakesed liibuvad teineteise vastu, eemalduvad hetkeks ja liibuvad taas. Isavesilik on vilkam, keerutab end igatmoodi, müksib emavesiliku külgi. Mäng katkeb just kõige põnevama koha peal: isavesilik sukeldub ja hakkab toimetama vette langenud oksa harude vahel. Kaaslaste meelemuutus ei näi emavesilikkude solvavat, ta sukeldub samuti ja asub teise toimetamist uurima.

Nii! Auto keerab metsasihile. Kitseke seisatab ja lisab kohe sammu. On kuulda, kuidas auto liigub sihil parkümmend meetrit

põlenud ja päikeses pleekinud kondikesi ja hukkunud loomade jäänuseid, ma otsisin elu taasärkamise tunnuseid. Kiindusin igasse haljasse liblesse, igasse samblalaiku. Ma ei teadnud siis, et madala erkroheline muru lapikesi moodustab kauni nimega sammal — hellik.

Põlenud mets juhatas mind tookord hoopis uude, seni avastamata maailma. Metsatüki ühest nurgast, seisva veega kraavist vaatasid mind imearmsad krokodillitaolised olendikesed.

ja vakatab. Meeste hääled ja autoste prõmmimine lausa nõelavad niigi ehmunud looma.

Kraavielanikud ei tahtnud metsas sündivast midagi teada. Neile ei läinud korda männiseemnete külv ja kuusetaimede istutamine. Nad ei tea ega tahagi teada, et kauniõieline näsiniin on hirmus mürgine. Rökkav lindude koor ei laula neile. Vesilikel on ajada vesilike asjad — pidada jahti sääsevatssetele ja väikestele vähi- laadsetele, emavesilikul on plaanis muneda sada ja viiskümmend muna ja jääda laste sünni ootama. Kukrikud ei lahku päikeselaigust, aina tiirutavad. Vesivaksikud sibavad siia-sinna, haaravad vette pudenenud putukaid, einestavad ja jätkavad sibamist.

Metsa lõikuva heinamaasiilu serv peatab kitsekese. Taamal seisab väike kõssi vajunud maja, korstna suus vaevu nähtav suitsuviine. See on väga sõbralik maja. Selles elavad kaks väga sõbraliku inimest. Metsarahvas peab neid omadeks.

Selles õues ei räägita valjusti, siin ei peeta tigidaid koeri. Siia ei tulda autoga, siin ei käi võõraid. Vanakeste liigutused ei sisenda hirmu, neist õhkuub rahu ja rahulolu. Need kaks kuuluvad siia — puude, lillede ja linnulaulu riiki.

Onu K. E.

MEMME KIRI

Illustreerinud
ANNE VAHTRAMAE

(Algus üle-eelmises lehes)

Olen korduvalt meenu-
tanud oma õrnroosat pärli-
keed, mis põhjustas ilutee-
malise jutuajamise mu
eaka sugulasega. Olen isegi
omamoodi tänulik neile
pärlitele, nad avasid mulle
uusi väärtusi.

On täiesti igapäevane
asi, et 12–13-aastased
neiud ei ole rahul isikuga,
kes neile peeglist vastu
vaatab. Nad tahaksid olla
ilusamad, vapustavalt kau-
nid.

Tolle jutuajamise järel
hakkasin ma nii endas kui
ka teistes nägema seda
pealetükkimatut ilu, mille-
ga Looja on igauht varus-
tanud. Leidsin peeglist
vaadates, et mu palged on
õrnroosa õunapuuoie vär-
vi. Olin rõõmus, et mu suu
ei olnud silmatorkavalt
punane, vaid just näoju-
mega sobivas toonis, ja et
mu ripsmed ei olnud süsi-
mustad (kas need on siis
kõige ilusamad?), vaid
ainuvõimaliku tumeduse-
ga minu põhjamaiste sini-
silmade raamimiseks. Ma
leppisin oma välimusega
ära ja see tundus mulle
nüüd hinnalisena, täiusli-
kuna. Ma märkasin, et iga

noor inimene on Jumala
kaunis kunstiteos. Kui
kahju oleks seda inimeste
ülerõhutatud „iluga“ tap-
pa!

Kuid jah! Olen näinud
palju armsaid omanäolisi
tüdrukuid, kes, saanud
vaevalt üheksa klassi selja-
taha, muutuvad üleöö ühe-
näolisteks, mustade sil-
maümbrustega „daami-
deks“, nad on kõik ärava-
hetamiseni sarnased. Ilusa,
siidina voogava juukse
asemele tekib järsku turri-
tavate, armetute salkude-
ga sasipea, mis seab kaht-
luse alla kammivabriku
vajalikkuse tükki ta too-
danguga.

Mulle meenub neiu, kel-
lele toodi teade, et kiirus-
tagu koju, sest ema on
ootamatult surnud. Neiu
puhkes pisaratesse ja tor-
mas kõige esmalt — peegli
ette huuli värvima.

Mõni aasta tagasi kohta-
sin Tartu tänaval vana
head tuttavat. Ta ütles, et
tema tütar olevat mind
enne linnas näinud, kuid
ma olevat temast ükskõik-
selt möödunud. Mina väit-
sin vastu, et ma pole sel
päeval Liinat kohanudki,
kuidas ma saanuksin
mööduda, vastamata ta

tervitusele. Samas ütles
mu tuttav: „No näed, kui
hundist räägid, on ta kohal. Liina tuleb.“

Vaatasin ringi ja arva-
sin, et ehk on ta kusagil
kaugel, mina igatahes teda
ei näinud. Samas astus
meie juurde tundmatu
kaunitar ja teretas —
Liina häälega! Taipasin ja
puhkesin naerma: „Kuidas
ma oleksin pidanud ära
tundma, et see sina oled?
Juus on sul endise heleda
asemel süsimust, näol nii
ilus maaling, et selle taga
ei osanud ma küll ühtki
tuttavat oletada!“ Tüdruk
muigas ise ka ja ütles, et ta
on enda uue väljanägemise-
ga harjunud ega võinud
arvatagi, et teda ära ei
tunta.

Minu kunagine õpingu-
kaaslane Tiina töötas teat-
ris. Ta näitas mulle fotosid
oma teatriaajast. Ühele vii-
tas ta eriliselt — see on
esimesest ooperist, kus ta
osales. Tegelased istusid
kostümeeritult üksteise
kõrval. Tundsin pildil ära
mõnegi tuttava. Küsisin:
„Ja kus siis sina oled?“ Ta
vastas nukralt: „Kui ma
vaid isegi teaksin...“

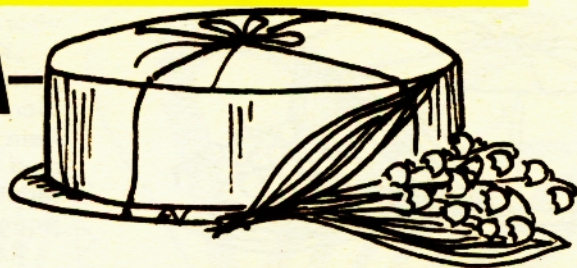
Ta oli valinud endale
musta paruka (ise ta oli
heledapäine) ja teinud
näole täisgrimmi, paksu
maalingu. Nii ei tundnud-
ki ta ennast pildil ära —
kõik olid ühesugused ilu-
dused.

Jumal on loonud iga
inimese kordumatuna,
ainulaadsena, oma mõtte-
maailma ja oma välimuse-
ga. Kellele ja miks teeb
rõõmu, kui Helle, Malle,
Pille ja Ülle on ühtmoodi
„ilusad“, nagu tõmmised
ühest moelehe mannekee-
nist. Kas nad on ühtmoodi
ka mõtetelt? Kes tunneb
naudingut, kui on võimalik-
ult palju inimesi, kelle
pead on täis tuubitud tüh-
ja-tähja, nii et ei jää ruumi
mõtetele Igavesest?

Taevaisa, anna meie las-
tele, meie silmaterakeste-
le tarkust mitte olla Lii-
nad, keda Jeesus kohtumi-
se päeval ära ei tunne; või
Tiinad, kes iseennast taga
otsivad ega suudagi leida.

Teie memm

EMADEPÄEVA KINGITUS

Plaanid said aegsasti peetud — emadepäevaks olgu lilled enda käest. Suurel poisil ei sobinud enam isa peale loota. Aga nüüd...

Rein lonkis jalgratast käe kõrval lükates kodu poole. Tuju oli räbal. Tänane päev, ei, terve see nädal tahtis tõestada, et kui üks asi untsu minna saab, siis ta ka läheb.

Aga millised kavatsused tal olid! Ta tahtis juba neljapäeval metsa ülaseid otsima minna. Jahe-das-p... Das hoiatud öienupus lilled pidid pühapäeva hommikuks väga kenad olema.

Rein tegi kiiresti ära kõik vajalikud kodutööd, valmistas ette järgmise päeva tunnid ja — aidaa! Ta lükkas just ratast jalgvä-rava poole, kui suur kallur naaber-maja ees peatus ja hunniku briketti tänavaservale kallas.

Rein aeglustas sammu. Sooh! Vaevalt, et haige seljaga naabrimemm briketti keldrisse kanda jaksab. Rein pani ratta kuuri najale ja tiris aiakäru briketikuhila juurde. Töö edenes visalt ja alles siis, kui tänavavalgustus süttis, pühkis tänulik naabrimemm viimase briketipuru kokku. Lilled jäid toomata.

Reede algas paljutootavalt. Koolipäev sujus kenasti, ilm oli kevadiselt soe ja metsakäiguks pidi küllalt aega jääma. Ja ikkagi läks teisiti.

Ema teatas, et ta vajab väga Reinu abi. Tunnike vabadust siiski lubati. Vaevalt sai Rein rattale hoo sisse, kui teda hõigati. Hõikajaks oli üle-tänavana noor naine. Rein peatas sõiduriista ja jäi küsivalt hüüdja otsa vaatama.

„Ega sa Tiinat ole näinud?“ Naise häälest kostis muret. „Hetk tagasi mängis ta aias, aga nüüd on

ta kadunud nagu vits vette. Aiavärv seisis lahti, äkki läks tänavale?“

See mõte kohutas isegi Reinu. Tiina oli alles pooleteisene, niisugusel ei jätku veel arukest õnnetusest hoiduda. Poiss vaatas otsivalt ringi. Tüdrukutirtsu ei olnud kusa-gil näha.

Rein toetas ratta aia najale ja koos hakati last otsima. Aeg kulus, ja kui lõpuks Tiina suure lauavirna tagant mängimast leiti, oli lubatud tunnike otsa saanud. Lohutuseks jäi naabrinaise õnnelik nägu ja teadmine, et tüdrukukesega midagi halba ei juhtunud.

Jäi veel laupäev, õigupoolest vaid laupäeva õhtu. Päev ise lausa sulas käest — kirikuskäik ja küllaminek ja...

Reinul oli pisut taskuraha kõrva-le pandud, igaks juhuks. Nüüd läks seda hädapärast vaja. Olaste järele ei jõua enam minna, aga linnaplatsil istub lillemüüjaid veel hilisõhtulgi.

Poiss lipsas uksest välja ja kihutas rattal südalinna. Aga oh häda, ei ühtegi lillemüüjat enam! Oli hoopis Kadri, kes, kandekott süles, bussipeatuses istus ja õige õnnetu välja nägi.

„Jäin bussist maha,“ seletas ta. Rein teadis, et Kadri elab tüki maad linnast väljas.

„Mind saadeti poodi... Kodus juba oodatakse... Järgmine buss läheb alles hommikul ja telefoni meil pole... Raha sai otsa, pean vist jala minema hakkama...“ rääkis tüdruk pisaratega võidel-des.

Rein ei olnud kunagi tüdrukute-ga sõbrustanud, aga Kadrist oli ikkagi kahju. Kuidas teda aidata? Poiss katsus krabisevaid rahapabe-(Järg 8. lk.)

Täna aitasin ema, see oli imevahva. Alguses küpsetasime koos ja siis ma pesin nõud. Tänu selle päeva eest, Taevane Isa.

Jumala Isa armastus mõjutagu täna igat kodu. Issanda Jeesuse armastus täitku meie südant ja mõtteid. Püha Vaimu armastus juhatagu ja õnnistagu kõiki, kes on mulle kallid: isa, ema, vendi ja õdesid. Hoia neid selles armastuses ja varja neid.

Tänu, Taevane Isa, kõikide inimeste pärast, kes hoolitsesid täna minu eest.

Armas Isa, tänan Sind meie kodu, meie perekonna eest. Sa oled ka kõigi nende lastega, keda ei ümbritse kodune hellus.

Taevane Isa, tänan, et kõik, kes armastavad Sind, on Sinu pere liikmed. Sa oled meile Isaks, meie oleme lapsed. Tänu vendade ja õdede eest kogu maailmas.

Ema ütles, et ma olen Sinule oluline ja väga armas. Tänu selle eest, Taevane Isa.

Tänu, Jumal, vanaemade ja vanaisade eest. Tänu, et nad jaksavad jutustada lugusid ja aitavad lapsi rasketes asjades.

Tänu, et neil on aega kingapaelu sõlmida ja viia meid jalutama. Õnnista kõiki vanaemasid ja vanaisasid.

FELICITI HENDERSON

